

AMOR FATI, OMARM JE LOT

Door: Stephanie Veerdig Beeld: Gitte de Jong

Toen er via het bevolkingsonderzoek naar baarmoederhalskanker, na verder onderzoek, vaginakanker bij Marleen (52) werd ontdekt, wist ze direct dat het goed zou komen. Gedragen door liefde van haar omgeving doorstond ze de behandelingen met een bewonderenswaardige positiviteit. Inmiddels is de tumor voor 90% verdwenen en deelt ze haar verhaal om andere vrouwen te inspireren. Kanker is haar overkomen, maar ze omarmt haar lot met trots, zelfliefde en een lach.

Open en positief

Ik tref Marleen op een zonnig terras aan de voet van de prachtige Holterberg (Overijssel; eindred). Niet direct de eerste plek waar je aan denkt wanneer een vrouw haar verhaal doet over gynaecologische kanker. Toch past deze plek precies bij haar. Marleen is iemand die niet snel bij de pakken neerzit. Ze zoekt letterlijk en figuurlijk het licht op. Ze is open en positief over wat haar is overkomen en kijkt met veel dankbaarheid naar de mensen en momenten die haar tijdens haar ziekte hebben gesteund.

Praten over vaginakanker op een terras waar iedereen kan meeluisteren? Geen enkel probleem. 'Ik schaam me er niet voor. Ik ben niet van de taboes. Ik ben een vrouw en vind dat je je vrouw-zijn moet omarmen.'

De diagnose

In mei 2025 werd bij Marleen vaginakanker ontdekt doordat ze meedeelde aan het bevolkingsonderzoek naar baarmoederhalskanker. 'Ik had, afgezien van af en toe bloed bij het vrijen, helemaal geen klachten'. Vaginakan-ker is een zeldzame vorm van gynaecologische kanker, die

vaak samenhangt met HPV. Marleen voelde geen onge-loof, maar had direct het gevoel dat het goed zou komen. Ze vertelt dat ze nooit boos is geweest op haar lijf, maar dat ze dankbaar was dat haar lijf het aankon.

Maar dan komt het moment dat ze het haar zoons van 19 en 23 moet vertellen. Dáár brak ze. 'Ik dacht, als het dan wél misgaat, hoe moet het met hen? Als alleenstaande moeder is dat je grootste zorg.' Toen ze haar oudste zoon vroeg om, mocht het misgaan, goed op zijn broertje te letten, zei hij tegen haar: 'Mam ik houd meer van mijn broertje dan van jou, ik ga echt voor hem zorgen.'

Goudmarker

Na de diagnose wordt Marleen doorgestuurd naar Amsterdam UMC voor verdere behandelingen. Er wordt een goudmarker geplaatst: een referentiepunt voor de bestraling. Met een knipoog wordt dat door het gezin ook wel het "familiekapitaal" genoemd, tekenend voor hoe ze er met elkaar in stonden.

Voor de ritten naar Amsterdam stelt Marleen samen met dertien vrienden en collega's een rijderspoule op. Zo is er altijd iemand die haar naar de behandelingen kan begeleiden. Een van haar vriendinnen vertelde later dat ze in het begin dacht met een "dood vogeltje" naar Amsterdam te moeten rijden, maar dat het juist heel gezellig bleek te zijn en dat Marleen er juist voor haar was geweest.

Het leven loopt zoals het loopt

Tijdens de behandelingen ontmoette Marleen een vrouw uit haar eigen woonplaats met wie ze een hechte vriendschap opbouwt, die ook na de behandelingen blijft bestaan. Ze ondergingen in dezelfde periode brachythepapie (inwendige bestraling; eindred.). Omdat ze beide

**'Ik ben dankbaar
voor alles wat
nog wel is.'**

